

РЕШЕНИЕ

№ 131

гр. София, 09.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 07.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **5611** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК, вр. чл. 15, ал. 2 от Закона за възстановяване на надвнесен акциз за употребявани автомобили.

Образувано е по жалба от Ю. Г. Л., като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е решение № Ю 47-0023/21.03.2011 г. на началника на Митница Столична, в частта му, в което е постановено възстановяване на лихвата по чл. 4 от Закона за възстановяване на надвнесен акциз за употребявани автомобили, от влизане в сила на закона.

По изложени в жалбата мотиви се претендира незаконосъобразност на решението на административния орган. Иска се отмяната му.

Ответникът – директорът на Агенция „Митници” оспорва жалбата, като по същество моли съдът да постанови съдебно решение, с което да я отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Производството за възстановяване на надвнесен акциз е било образувано по искане на Ю. Г. Л., като същото е било подадено в срока по чл. 7, ал. 2 от закона и от лице с правен интерес. В хода на образуваното производство е било установено, че посоченото лице е въвело на територията на страната употребяван автомобил, което е установено от акцизната декларация за автомобили № BG005100/2092/23.07.2008 г. Установено е също така, че лицето е внесло дължимия акциз в размер на 5250 лв. с платежен документ – вносна бележка № 11787/23.07.2008 г. По направеното искане се е

произнесъл началникът на Митница Столична, който с решение № Ю 47-0023/21.03.2011 г. е възстановил сумата за надвнесен акциз в размер на 1850 лв., заедно с лихвата по чл. 4 от закона от влизането в сила на закона до окончателното плащане.

Решението в частта му, в която е определена дължимата лихва от момента на влизане в сила на закона е обжалвано по административен ред пред по-горестоящия административен орган, като с решение № 368/01.06.2011 г. директорът на Агенция „Митници” е потвърдил изцяло решението на началника на Митница Столична.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 27, ал. 4 от ЗАкДС, вр. чл. 156 и сл. от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК, и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна, като оплакванията, изложени в нея не се споделят от настоящата инстанция.

Спор между страните по отношение на фактите не съществува и същите са правилно установени от решаващия административен орган.

Не се спори между страните, а и това се установява от представените в настоящото производство писмени доказателства, че производството за възстановяване на надвнесен акциз е било образувано по искане на Ю. Г. Л., като същото е било подадено в срока по чл. 7, ал. 2 от закона и от лице с правен интерес. В хода на образуваното производство е било установено, че посоченото лице е въвело на територията на страната употребяван автомобил, което е установено от акцизната декларация за автомобили № BG005100/2092/23.07.2008 г. Установено е също така, че лицето е внесло дължимия акциз в размер на 5250 лв. с платежен документ – вносна бележка № 11787/23.07.2008 г. По направеното искане се е произнесъл началникът на Митница Столична, който с решение № Ю 47-0023/21.03.2011 г. е възстановил сумата за надвнесен акциз в размер на 1850 лв., заедно с лихвата по чл. 4 от закона от влизането в сила на закона до окончателното плащане. Спорът между страните е относно обстоятелството от кога се дължи лихвата по чл. 4 от закона, като според жалбоподателя това е датата на реалното внасяне на акциза, а именно 23.07.2008 г., а според административния орган това е датата на влизане на Закона за възстановяване на надвнесен акциз за употребявани автомобили в сила. Оплакванията, съдържащи се в жалбата не се споделят от настоящата инстанция. Съгласно чл. 4 от Закона за възстановяване на надвнесен акциз за употребявани автомобили, за недвнесен акциз се дължи законна лихва. Разпоредбите на закона за възстановяване на надвнесен акциз за употребявани автомобили не посочват изрично от кога е дължима законната лихва, но съгласно § 1 от Допълнителната разпоредба на закона за неуредените в този закон случаи се прилагат разпоредбите на ДОПК. Съгласно чл. 129, ал. 6 от ДОПК недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите. В останалите случаи сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на ал. 1 - 4. По делото е установено, че една част от акциза е била внесена недължимо, което обуславя и приложимостта на чл. 129, ал. 6 от ДОПК. Посочената разпоредба, обаче съдържа две хипотези – тази по изречение първо и тази по изречение второ на чл. 129, ал. 6 от ДОПК. Съгласно първата хипотеза недължимо внесени или събрани суми,

с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите, следователно същата предполага наличието на недължимо внесени или събрани суми, събрани или внесени въз основа на акт на органи по приходите. В процесния случай не е налице акт на орган по приходите в този смисъл, което обуславя и неприложимостта на чл. 129, ал. 6, изречение първо от ДОПК. Налице е подадена от лицето акцизна декларация, като въз основа на същата лицето е уведомено със съобщение за дължимия от него акциз. Посоченото съобщение не може да бъде определено като акт на орган по приходите. Съгласно чл. 107, ал. 1 от ДОПК, когато органът по приходите установява размера на дължимия данък или осигурителната вноска въз основа на подадена от задълженото лице декларация, задължението подлежи на внасяне в срока, предвиден в съответния закон, а съгласно чл. 107, ал. 3 от ДОПК размерът на задължението по ал. 1 се съобщава на задълженото лице. По искане на задълженото лице органът по приходите издава акт за установяване на задължението в 30-дневен срок от искането. Акт може да се издаде и служебно при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по [чл. 103](#), както и когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия. След като не се обуславя приложимостта на чл. 129, ал. 6, изречение първо от ДОПК, то се обуславя приложимостта на чл. 129, ал. 6, изречение второ от ДОПК. Съгласно посочения текст в останалите случаи (извън тези по изречение първо) сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на ал. 1 – 4. Този момент в процесния случай е моментът на възникване на основанието за връщане на надвнесения акциз, а основанието възниква с влизането в сила на закона, доколкото до влизането на закона в сила не съществуват разпоредби регламентиращи случаите на надвнесен акциз за употребявани автомобили, следователно лихвата се дължи от момента на влизане на закона в сила. Така направените изводи не се отричат от позоваването от страна на жалбоподателя на чл. 76г (отм.) от Закона за акцизите и данъчните складове. Съгласно чл. 76г, ал. 4 (отм.) от Закона за акцизите и данъчните складове, въз основа на подадената декларация компетентното митническо учреждение определя размера на дължимия акциз и го съобщава на лицето. Посочената разпоредба е идентична на тази на чл. 107, ал. 3 от ДОПК и това съобщаване не може да се определя като акт за установяване на задължението, издаден от орган по приходите. С оглед преценката, която съдът дължи на основание чл. 160, ал. 2 от ДОПК, вр. чл. 15, ал. 4 от закона относно законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му, съдът намира, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. С оглед изхода на спора, на жалбоподателя разноски за настоящото производство не следва да се присъждат. Разноски се дължат, обаче на ответника по спора. На ответника по спора следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предложение последно от ДОПК съдът

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от Ю. Г. Л. против решение № Ю 47-0023/21.03.2011 г. на началника на Митница Столична, обжалвано в частта му, с която е постановено възстановяване на лихвата по чл. 4 от Закона за възстановяване на надвнесен акциз за употребявани автомобили от влизане в сила на закона, като неоснователна.

ОСЪЖДА Ю. Г. Л. да заплати в полза на Агенция „Митници” разноските по делото в размер на 150 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от уведомяването, с изпращане на преписи за страните по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: